

Kedves Kutyatársak!

Maleczki József vehemens levelének hatására – aki Berkeley nyomdokain haladva azt hiszi, hogy amit gondolunk, elképzelünk az maga a valóság, sőt, rajtunk kívül nincs is más valóság – egy kicsit utánanéztem a devizakölcsönök ügyének. Röviden leírom a fontosabb összefüggéseket, szem előtt tartva, hogy írok, művészek és más nem szakmabeliek számára a részletes, szakmai okfejtés felesleges.

1. Az alapkérdés: van-e a devizahitelek mögött devizafedezet?

Ez evidencia: van.

Idézek néhány mérvadó forrásból:

Századvég Alapítvány (mely közismerten a Fidesz háttérintézménye):

„... a külföldi tulajdonban lévő hitelintézetek olcsóbban szerezték be a devizát, mint a hazai pénzügyintézetek, ezért a hitelezésben versenyelőnyt élveztek hazai konkurenseikkel szemben.”¹

Matolcsy György: „... a devizahitel hibás termék, mert a kölcsönök mögött volt ugyan deviza, de közgazdaságilag hibás, hogy egy országban a hivatalos deviza mellett más fizetőeszköz is megjelenik.”²

Lóránt Károly:

„A hazai devizaadósok vitatják, hogy a kölcsönök mögött svájci frank lett volna, ám ez ténykérdés, a nemzetközi szakirodalom és statisztika egyértelművé teszi, hogy a devizahitelezés nemcsak valamiféle devizaárfolyamhoz kötött elszámolás, hanem a hitel forrása valóban deviza volt, mégpedig svájci frank (egyedül az egyes országok esetében euró), és ezért lehetett a kamat kezdetben sokkal kisebb, mint a nemzeti valuták ... kamata.”³

Kovács Levente (a Magyar Bankszövetség főtitkára):

„... a bankok devizaeszközei és devizaforrásai között csak kismértékű eltérés lehet. Ennek megfelelően a devizaalapú hitel mögött csak devizaforrás állhat...”⁴

Torba Tamás (a Széchenyi Kereskedelmi Bank elnöki tanácsadója):

„Aki látott már kereskedelmi bankot belülről, tudja, hogy mi a bank által nyújtott hitel forrása. Devizahitel mögött devizaforrás van. Erre kár szót vesztegetni.”⁵

Róna Péter:

Nem vonja kétségbe, hogy a devizahitelek mögött devizaforrás áll. Ő az egész konstrukciót elhibáztattnak tartja, mert a hitelszerződés összege nem lehet változó; így a devizahitelek

---

¹ Századvég, MN 2011. szept. 21.

² MN 2013. dec. 23.

³ Lóránt, MN 2013. nov. 14.

⁴ Kovács, MN 2013. jún. 15.

⁵ Torba, MN 2013. jún. 20.

inkább tőzsdei ügyletnek számítanak. Ezért az egészet érvénytelennek és eltörrendőnek tartja, függetlenül attól, hogy annak milyen következményei lennének a bankrendszerre és a magyar gazdaságra.⁶

Boros Imre:

Ő sem vonja kétségbe, hogy a devizahitel mögött devizaforrás áll. De ha a kölcsönt felvevő a deviza átváltása utáni forintot kapja meg, akkor azt forinthitelnek kell nevezni és effektíve annak tekinteni, forinthitelként kezelni.⁷ – Erre még visszatérek.

Béza Dániel (gyakorló bankár, a Corvinus tanára):

„Ha a kérdéssre röviden akarnék válaszolni akkor azt mondanám, hogy igen van deviza a deviza hitelek mögött, de – mert bankokról van szó és nemzetközi pénzügyi műveletekről – a dolog nem ennyire egyszerű. Inkább úgy válaszolnék a kérdésre, hogy a deviza hitelek minden esetben és minden pillanatban fedezve voltak devizával.”⁸

A hírlapi publikációkban nem jelenik meg egy fontos, a közvélemény számára túlzottan szakmaspecifikus körülmény: a devizahitelek mögött – melyeket helyesebben devizaalapú hiteleknek kell nevezni – nagyrészt nem a svájci központi banktól vásárolt frank, hanem ún. *swap-ügyletek* állnak. Lásd erről a Pénzcentrum elemzését.⁹

Kitérő: ki a mérvadó forrás és ki nem?

Maleczki József az alábbi szaktekintélyekre hivatkozik, akik az ő füle hallatára állítólag mind kétségbe vonták, hogy deviza áll a hitelek mögött:
Bogár László, Boros Imre, Varga István, Drábik János, Damm Andrea.

Bogár László ideológus, nem pénzügyi szakember.
Boros Imrénél aligha értenek jobban a pénzügyekhez, de szerintem ő illet nem mondott.
Varga István és Drábik János kiváló pénzügyi szakemberek, de az a tapasztalatom, hogy ők (Borossal együtt) hajlamosak a tényeket időnként tendenciózusan, tehát bizonyos irányvonalnak megfelelően kezelni és tálalni. Ettől függetlenül kíváncsi lennék, hogy valóban mondtak-e ilyesmit.
Damm Andreát nem ismerem.

Mindenesetre, ha Maleczki József nem szeretné, hogy kijelentése üres fecsegésnek tűnjön, dokumentálhatná megállapítását oly módon, ahogy most az általam hivatkozott esetekben én is teszem. (Elnézést ezért a bizalmatlanságért, de én néha még a saját fülemnek sem hiszek, a memóriámról nem is szólva.)

Közgazdasági kérdésekben az én szaktekintélyeim:
Matolcsy György, Róna Péter, Lóránt Károly, Mellár Tamás, Bod Péter Ákos, Botos Katalin, Járai Zsigmond, Béza Dániel, Pogátsa Zoltán, Heim Péter és Barcza György.

---

⁶ Róna, 2013. aug. 8.

⁷ Boros, MN 2013. júl. 19.

⁸ Személyes közlés.

⁹ "Nincs deviza a hitelek mögött?" - itt a válasz! 2013.03.16.

2. Devizahitelnek tekinthető-e az, amit az adós forintban kap meg?

Boros Imre szerint nem, és ő ezt tartja a fő problémának: „Súlyos közérdeket szolgál és eldöntendő, hogy kapott-e az ügyfél a hitelművelet részeként devizát, amivel szabadon rendelkezhet, amit akkor vált forintra, amikor akar...¹⁰ Ha az ügyfél nem kapott devizát, csak forintot, akkor a váltogatásnak [a svájci frank forintra váltásának és vissza - KK] elmúlik az értelme, hiszen a forintban kapott összeget egyszerűen forintban kell törleszteni... Nyilvánvaló, hogy a vitatott ügyekben a hiteladósok kizárólag forintot kaptak. ... a devizaalapú hitelek nem azok, aminek azokat mondják, tehát javításra szoruló, de nem megsemmisítendő hibás termékek... [az én kiemelésem – KK.] Az ügyfél tőketartozása az a forintösszeg, amit neki folyósítottak, és nem más... Valódi devizahitel és piacszerű árfolyambiztosítás mellett a bankok a frankot is folyósíthatták volna, és az ügyfél dönthette volna el, hogy mikor vált ide és oda.”¹¹ [azaz mikor törleszt svájci frankban és mikor forintban, az árfolyamtól függően - KK]

Nézzük mit mond ugyanerről Kovács Levente, a Bankszövetség főtitkára: „Ha a kölcsön folyósítása devizában történt volna, akkor is szükség lett volna arra, hogy az ügyfelek a devizát forintra váltsák, hiszen a lakásvásárláshoz forintot igényeltek. A kölcsön törlesztésekor fordított a helyzet: az ügyfeleknek az idegen pénznemben kapott kölcsönt devizában kell törleszteniük, amelyhez a szükséges devizát a hitelnyújtó bank az ügyfél által befizetett forint ellenében eladási árfolyamon bocsátja az ügyfelek rendelkezésére.”¹²

Egy kicsit érthetőbben: mi történt volna, ha az ügyfél a svájci frank hitelt átváltás nélkül, svájci frankban kapja meg, és úgy is kell törlesztenie? 2007-ben 150 Ft volt a frank árfolyama; a lakásvásárló/építő ilyen árfolyamon kapott volna forintot a svájci frankjáért. A törlesztéshez viszont frankot kellett volna vásárolnia; 2011-től kezdve a frank már 230-250 forintba került... Mi a különbség a forintra váltott svájci devizahitel és a svájci devizahitel között? – szerintem semmi.

3. A legnagyobb vétség: az árfolyamkockázat elleni biztosítás elmaradása

A bankokat főként azért kárhozzatják, hogy nem hangsúlyozták kellően a devizában felvett hitelek árfolyamkockázatát. Aki svájci frank-, jen- vagy euróhitelt vesz fel, mégpedig azt forintra átváltva és a visszafizetést forintban, aktuális árfolyamon vállalja, annak figyelmeztetés nélkül is illik tudnia, hogy az árfolyam változhat, a forint gyengülhet.¹³

---

¹⁰ Tehát nem azt vonja kétségbe, hogy áll-e deviza a hitel mögött, hanem azt megkapta-e, azzal rendelkezhetett-e a hitel-felvevő.

¹¹ Boros, ugyanott.

¹² Kovács, ugyanott.

¹³ Én mindig ellene vagyok annak, amikor az embereket tehetetlen bábként kezelik és az egyén felelősségét nem veszik figyelembe. Mondok egy extrém példát, hogy a dolog érthetőbb legyen: Kit terhel a felelősség azért, ha

Szerintem a bankok nem itt követték el a fő bűnt, hanem azzal, hogy nem szorgalmazták az árfolyamkockázat elleni biztosítások megkötését. Erre Boros Imre így hívja fel a figyelmet:

„Devizahitel esetén a bankok másutt megajánlják ügyfeleiknek a határidős kockázati lefedezés lehetőségeit... Ebben az esetben az olcsó kamatozású frankhitelek költségeit a határidős [azaz jövőbeni, a törlesztést szolgáló - KK] frankvételek árfolyama pontosan annyival drágította volna, amennyivel előnyösebb a frank kamata... Az árfolyamkockázattól való megszabadulásnak ez az ára.”¹⁴

Azaz: a bankokat ez esetben semmilyen felelősség nem terhelte volna, legfeljebb a kormányzatot, hogy miért engedélyezte ezeket az ügyleteket. (Tudván, hogy egyes emberek – mit egyes emberek? – tömegek!) a jövőjüket, családjuk sorsát is készek kockára tenni, ha pillanatnyilag nyerészkedhetnek.)

4. A felelősség kérdése: hogyan osszuk meg a stabilizálás költségeit?

Ha a hitelek mögött nem állna deviza, azaz az árfolyamváltozásból a hitelfelvevőknél keletkező veszteségek a bankok nyereségeként jelentkeztek volna, melyet a bankok zsebre tettek volna, akkor a képlet egyszerű lenne: a devizaadósok veszteségeit, a forinthitelekre való átállás költségeit a bankoknak kellene megfizetniük. De mint láttuk, nem ez a helyzet. Mivel azonban a devizakölcsönök tartalmilag inkább tőzsdei ügyletek voltak, s a bankok felelőssége kétségtelen, a stabilizálás költségeit nekik is viselniük kell.

A fő problémát a forint svájci frankkal szembeni gyengülése okozta. Sokan erőteljesen hibáztatják a bankokat, hogy nem jelezték előre e nagymértékű árfolyamromlást. Ez elfogadhatatlan túlzás. Emiatt a bankokat természetesen nem terhelheti felelősség.¹⁵ A bankok felelőssége – a már említett árfolyamkockázati biztosítás elmaradása mellett – nyilvánvalóan abban a sok nyerészkedési trükkben áll fenn, melyeket a kölcsönszerveződések adminisztrálása és a kamat megállapítása során alkalmaztak.

A kölcsönt felvevők felelőssége is fennáll; valamilyen mértékig felelősek azért, hogy belementek ebbe a kockázatos ügyletbe. És itt figyelembe kell venni azt is, hogy az első években az alacsonyabb kamatozású svájcifrank-hitelek visszafizetése olcsóbb volt, mint a forint-hiteleké. Az alábbi forint/svájci frank árfolyam görbéből látjuk, hogy a helyzet 2008

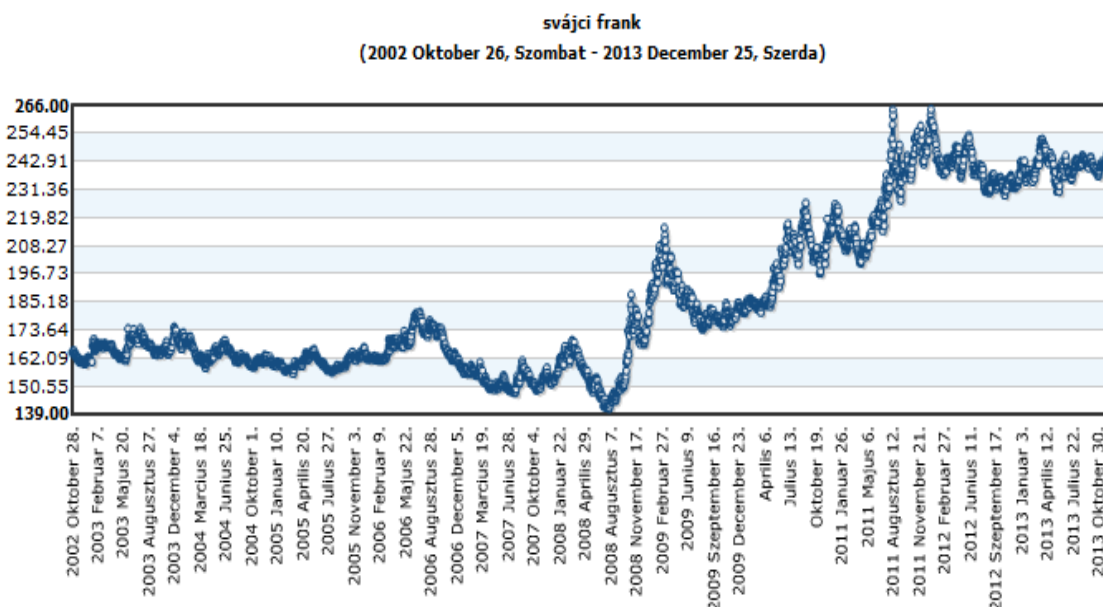
megtakarításaimat alacsony kamatozású betétekben tartom, mikor lennének kedvezőbb lehetőségek is? Csak nem a bankot? Vagy az államot?

¹⁴ Boros, ugyanott.

¹⁵ Varga István, akinek a szakmai hozzáértését igen nagyra becsülöm, egy videóban a következőket mondja (nem szó szerint): a 80'-as évek közepét megelőző húsz évben (a 80'-as évek közepén vették fel a legtöbb devizahitelt) a svájci frank árfolyama a forinthez képest állandóan gyengült. Ezért a bankoknak előre kellett volna jelezniük, sőt, kiszámítaniuk, hogy az elkövetkező húsz évben az előző trend folytatásaként a forint árfolyama mennyire fog romlani. Ez képtelen túlzás; már csak azért is, mert az akkori hivatalos kormányprogram szerint az euró bevezetésének céldátuma 2008 volt. De ha nem lett volna, akkor is, az EU-belépésünkkel egyúttal kötelezettségünket vállaltunk arra, hogy bevezetjük az eurót. Ha pedig forint helyett euró van, a svájci frankkal szembeni gyengülés összehasonlíthatatlanul kisebb.

második felében kezdett el durvulni, az árfolyam az addigi 150-170 Ft közötti sávból meredeken felszökött, jócskán megdrágítva a törlesztőrészleteket.

Árfolyamváltozások

forrás: http://arfolyamkereso.com/?currency=CHF&one=1&start_date=2002-10-26&end_date=2013-12-25#graph

Egy pontos elemzésnek ki kellene mutatnia a forint-árfolyam és a forint-kamatok, valamint a svájci frank árfolyam és a svájci frank kamatok mozgását a vizsgált időszak alatt, és azt a pontot, amikor az alacsony svájci frank-kamat már nem kompenzálta tovább a magas forint-kamatokat az árfolyam megváltozása miatt, továbbá hogy mekkora nyeresége keletkezett a svájci frank-hiteleseknek a forint-hitelesekhez viszonyítva addig a pontig, majd mekkora vesztesége azt követően. Erre azonban e rövid elemzésben nem vállalkozom. Legyen ez azoknak a társadalmi szerveződéseknek a feladata, amelyek nem kevés demagógiával az utcára viszik a deviza-károsultakat.¹⁶

Logikusnak látszik, hogy a költségeket meg kell osztani a bankok és a hitelfelvevők között.

A legfontosabb kérdés az, hogy vállaljon-e szerepet az állam harmadik félként ebben a konszolidációban. A jelenlegi állapot tarthatatlan; nem csak azért, mert közel kétfélmillió ember egzisztenciájáról van szó; amíg ők ebben a csapdában vergődnek, a gazdasági kibontakozás is késlekedik (vagy nem eléggé „robosztus”), hiszen az ő vásárlóerejükre is szükség lenne a fellendüléshez.¹⁷ Tehát a válasz igen; súlyos közérdek az adóshelyzet megoldása.¹⁸ Az állam

¹⁶ Mivel a devizaalapú hitelek mögött nagyrészt nem közvetlenül svájci frank áll, hanem swap-ügyletek, a számítás még ennél is jóval bonyolultabb. Elvégezte ezt – egy példán szemléltetve – a Pénzcentrum már hivatkozott tanulmánya.

¹⁷ A Morgan Stanley szerint 2008 és 2011 között annyit erősödött a svájci frank a forinthez képest, mintha hat százalékpontos hitelkamat-emelés hajtottak volna végre. Ez az oka annak, hogy visszaesett a kiskereskedelmi forgalom Magyarországon. Origo, 2011. 08. 01.

szerepvállalása azonban azt jelenti, hogy szétterítjük a devizahitelesek veszteségeit azokra, akik egyáltalán semmilyen hitelt sem vettek fel és azokra is, akik forint-hitelt vettek fel. (Paradox módon még az a kérdés is felmerül, hogy ha a devizahitelesek kárpótoljuk arra az időszakra, amikor a megdrágult svájci frank miatt már magasabb volt a törlesztőrészletük, mintha forinthitelt vettek volna fel, akkor a forinthitelesek is kárpótolni kellene arra az időszakra, amikor a forinthitelek még drágábbak voltak, mint a devizahitelek.) Ez már nem pénzügyi, ez vastagon politikai kérdés.

5. A devizahitelezés nemzetközi összefüggései

Lóránt Károly két cikkéből¹⁹ világosan kirajzolódik, hogy a lakossági devizahitelezés háttérében nemzetközi pénzműveletek álltak. Az ügyletet „*carry trade*”-nek nevezik, mely „kamatkereskedelem”-nek fordítható. E spekuláció lényege, hogy „a spekuláns alacsony kamatra hitelt vesz fel, és befekteti olyan valutába, amelynek kamata magas”.²⁰ Kockázata az, hogy a „célvaluta” leértékelődik, ám amíg ez bekövetkezik, addig nagyot lehet kaszálni. „... a 2002-2007 közötti időszakban az euró régió bankjai mintegy 15 milliárd dollárnyi svájci-frank alapú jelzáloghitelt helyeztek el a keleti régiókban, elsősorban Magyarországon, Lengyelországban és Horvátországban... 2007 végén a nem az eurózónához tartozó uniós államok CHF-hitelállománya 122 milliárdot tett ki. Ennek több mint fele három országra, Magyarországra (33 milliárd), Lengyelországra (31 milliárd) és az Egyesült Királyságra (24 milliárd) koncentrálódott, de emellett jelentős összeg ment Horvátországba (8 milliárd) és Romániába (2 milliárd) is.”²¹

6. Mit tehet a kormány?

Mint már említettem, Róna Péter szerint mivel ez nem kölcsönügylet, hanem spekuláció, az összes ilyen ügyletet semmisnek kell nyilvánítani, a pénzügyi-gazdasági következményektől függetlenül, a jogbiztonság érdekében. [Figyelem! Boros Imre nem tekinti a szerződéseket semmisnek! – KK] A hiteleket újra kell számolni a szerződések megkötése napjának árfolyamán és kamatával, forinthitelként.²² De ki viselje ennek terhét? (- lásd a fenti fejtegetést)

Idén nyáron vita folyt arról, hogy a devizahitelek megsemmisítésének mik lennének a következményei a pénzügyi szervezetekre és a gazdaságra. Mint emlékeztető, nagy

---

¹⁸ A kormány azonban – úgy tűnik – a politikai előnyök érdekében ezt a problémát eltúlozza. Számítalan olyan devizahiteles van, aki nyereszkes célból vett fel devizahitelt; jól kamatozó devizabetétekre váltotta át, vagy eladásra szánt luxuslakást épített belőle. Megmenteni azokat kellene, akik a hitelt saját lakásépítésre fordították és a magas részletek egzisztenciális problémát jelentenek számukra.

¹⁹ A másik: MN, 2013. szept. 6.

²⁰ Lóránt, MN 2013. szept. 6.

²¹ Lóránt, ugyanott.

²² MN 2013. dec. 23.

ellenszenvet váltott ki, hogy a PFÁSz ettől óva intett, a bankszektorra tekintettel, és nem a devizahitelesek érdekeit tartotta szem előtt.

A kormány már több intézkedést hozott: kilakoltatások leállítására, nemzeti eszközkészítő létrehozására, a forinthitelekre való átváltás támogatására, árfolyamgát bevezetése, végtörlesztés lehetővé tétele, ügyfélsegítő programok kidolgozása, stb. Készülőben van a magáncsőd intézményének a megalkotása is. Torba Tamás szerint a hitelcsődök többségénél az ok nem a törlesztőrészek növekedése, hanem a jövedelem elvesztése (munkanélküliség). Úgy véli, hogy kötelezővé kellett volna tenni az árfolyambiztosítást. (Boros Imre elemzéséből is ez következik.)

Lóránt Károly szerint is jogos a devizahitelesek azon követelése, hogy a kockázatoknak egyoldalúan a lakosságra történő terhelése miatt a szerződéseket nyilvánítsák semmisnek. [Figyelem! Boros Imre nem ment el ideig!] Gyakorlatias javaslata a következő: a devizahiteleket forintosítani kell. „A megoldás azonban nem lesz könnyű, mert ... a forintosításhoz az kellene, hogy a bankoktól az állam vegye meg valamilyen diszkontáron a hiteleket, ám ehhez az államnak is devizára van szüksége, amit vagy a jegybanki tartalékok terhére tud megszerezni, vagy például svájcifrank-hitelt vesz fel és a jövőbeli árfolyamkockázatot magára vállalja. A tételek azonban nem csekélyek, hiszen a jelenlegi lakossági jelzálogkölcsonök csaknem tízmilliárd eurót, a GDP tíz százalékát (és a jegybanki tartalékok egyharmadát) teszik ki. A devizaadósokra tehát még hosszú menetelés vár.”²³

7. Mit tettek más kormányok?

A leghuszárosabb megoldást Horvátország alkalmazta:

„... Horvátországban a bíróság (nem úgy, mint nálunk) a devizaadósok mellé állt, elrendelte, hogy a bankok a svájci frankban nyújtott hiteleket alakítsák át a helyi pénzben nyújtott hitelekre. A változó kamatot szintén át kell alakítani változatlan kamatra, amely megegyezik azzal, amit a hitelfelvevőnek az ügylet megkötésekor ajánlottak. A bíróság szerint a bankok félrevezették klienseiket, mert nem tették világossá, hogy a kamatok növekedhetnek, ha a svájci frank felértékelődik. A horvát központi bank a helyi valutát, a kunát az euróhoz rögzítette, és a kilensek ebből arra következtethettek, hogy ez a svájci frankra is vonatkozik.... A bíróság döntése 75 ezer jelzáloghitelesnek jelentett megkönnyebbülést.”²⁴

Kommentár: Mint fentebb láttuk, hazánk jelzálog-alapú svájci frank hitelállománya 33 milliárd volt, Horvátországé 8 milliárd (a népesség aránya 10:4,3, tehát az aránytalanság ezt figyelembe véve is fennáll); nálunk a devizahitelesek számát 900 ezerre teszik, Horvátországban 75 ezerről van szó. Radikális megoldásra tehát nálunk kisebbek a lehetőségek. (Az a körülmény ugyan nem áll fenn, hogy a forintot az euróhoz kötöttük volna,

---

²³ Lóránt, ugyanott.

²⁴ Lóránt, MN 2013. szept. 6.

viszont a devizahitelek felvételének idején még az a kormányzati elképzelés volt érvényben, hogy 2008-ban bevezetjük az eurót.)²⁵

„Lengyelországban a lengyel pénzügyi felügyeleti hatóság – igaz, utólag – korlátozta a svájci frankban való hitelfelvételt úgy, hogy csak azok vehettek fel CHF hitelt, akik CHF-ben kapják a jövedelmüket. Korábban összesen 700 ezer lengyel vett fel devizahiteleket, az összes jelzáloghitel több mint fele svájci frank alapú. Amikor 2009-ben a lengyel zlotyi jelentősen leértékelődött, a kölcsönök terhei ugrásszerűen növekedtek. ...a svájcifrank-hitelek közel fele bedőlt, vagyis a tulajdonosok többel tartoznak, mint amennyit a tulajdonuk ér. Ez több mint 250 ezer lakástulajdonost érint.”²⁶

„2011-ben (igaz, későn) a román központi bank is megszigorította a devizahitelek felvételének lehetőségét. A futamidőt 20 évről 5 évre csökkentették, és az első fizetési részletet lej jelzáloghitelek esetében 15, euróhitelek esetében 25, egyéb devizák esetében 40 százalékban állapították meg, ezzel erőteljesen ösztönözve a helyi valutában történő hitelfelvételt. A kölcsönzésnél a bankoknak a hitelfelvevő számára be kell mutatniuk azt a legrosszabb esetet, ami még előfordulhat. Ennek paramétereit (például a lej külföldi fizetőeszközökkel szembeni maximális leértékelődését) hatóságilag írják elő.”²⁷

-- Nagyon idekíváncozik Simor András azon kijelentése, hogy az MNB-nek nem voltak eszközei a devizahitelezés fékezésére...

8. Egyebek:

A bankok szemétkedéseit nem vitatom és nem védem. De ne vádoljuk őket olyasmivel, amit nem követtek el; lássuk tisztán a helyzetet és a felelősségüket. Az áttekintésben csak az általam legfontosabbnak tartott összefüggésekre koncentráltam, azaz magát a konstrukciót vizsgáltam. Nem foglalkoztam a kamatokkal, a kezelési költségekkel, a bankok egyoldalú szerződmódosításaival, holott a törlesztési teher szempontjából azok is jelentősek. Akit érdekelnek ezek a részletek, nézze meg ezt a forrást:

<http://www.devizahitelemgoldas.com/index.php/segedlet/erthetoeen>

vagy ezt:

<http://www.azenzem.hu/cikkek/drasztkus-banki-kamatemelesek/771/>

9. A spekulációkról:

Mint látjátok, a tényeknek utána lehet járni, nem érdemes spekulálni, feltételezésekkel, „közvetett bizonyítékokkal” érvelni. A legjobban engem az a feltételezés bosszantott, hogy a devizahitelek mögött nincs deviza és az ennek bizonyítására felhozott „közvetett

²⁵ Én, amikor 2005-ben svájci frank hitelt vettem fel, pontosan ezt latolgattam: nem drágulhat meg úgy a svájci frank, hogy három évig ne tudjam a részleteket fizetni – utána már úgyis eurónk lesz...

²⁶ Lóránt, ugyanott.

²⁷ Lóránt, ugyanott.

bizonyítékok”. És ha már ilyen hosszúra sikeredett ez az áttekintés, nem tudok ellenállni a kísértésnek, hogy be ne mutassak egy ellenkező előjelű, eléggé primitív spekulációt:

Tételezzük fel, hogy 750 – 800 ezer jelzálog-alapú devizaadós van²⁸ és mindegyik felvett 4-5 millió Ft kölcsönt svájci frankban²⁹ – a hitelállomány 3700 md Ft. Ez 2007-ben történt (valójában folyamatosan). 2007 és 2013 között a svájci frank forintárfolyama 1,7-szeresére nőtt, tehát a hitelállomány 6300 milliárdra (ez nagyjából annyi, amekkorára ténylegesen becsülik). Tételezzük fel, hogy e hét év alatt 30 százalékot törlesztettek (a dolog a kamatos kamatokkal növelt és a törlesztésekkel csökkentett tőke miatt sokkal bonyolultabb) – ez 1900 md. Az eredeti, 3750 milliárdos hitelállomány 30 százaléka csak 1100 md lett volna, tehát a különbözetet, 800 milliárdot a bankok zsebetették – mivel azt feltételeztük, hogy a devizahitelek mögött nem állt deviza, tehát nekik nem került többre a megdrágult svájci frank beszerzése.³⁰

Nem lett volna egyetlen jobbikos sem, aki ezt szóvá tegye? – vagy fideszes? – vagy Orbán Viktor ezt szó nélkül eltűrte volna?....

Összegzésként:

A bankok a devizahitelek kapcsán gyalázatos dolgokat műveltek. Nem védem őket. De legyünk tisztában a konstrukció lényegével, és lássuk világosan, mi az, amiben vétkeztek, és miben nem. Ebből következően pedig min lehet változtatni és min nem.

Forrásaim, melyeket felhasználtam:

Árfolyamkereső: http://arfolyamkereso.com/?currency=CHF&one=1&start_date=2002-10-26&end_date=2013-12-25#graph

Az esetleges szerződés-megtámadás kritikus pontjai.
<http://www.devizahitemegoldas.com/index.php/segedlet/erthetoeen>

Béza Dániel személyes közlése.

Boros Imre: Helyzetkép a Kúria döntése után. MN 2013. július 19.

Csányi Sándor nyilatkozata az ATV 2014. január 4-i Négy szemközt műsorában.

Csécsi László: Államcsőd lehet a bankperек vége? MN 2013. június 18.

hvg.hu: Perlik az OTP-t egyoldalú kamatemelés miatt.
http://hvg.hu/gazdasag/20120105_otp_egyoldal_u_kamatemeles

Kormányportál: Kormányzati intézkedések a lakáshitelek érdekében (frissített - 2012.06.25.)

---

²⁸ A „feltételezés” szó használata indokolt; a PSzÁF 1 millió 225 ezer jelzálogalapú lakossági devizahitelről tesz említést 2011 júniusában, a KSH ugyanerre az időpontra 576 ezer lakáscélú jelzáloghitelt mutat ki. (Kormányportál). Csányi Sándor az ATV Négy szemközt című műsorában 2014. január 4-én 503 ezer devizaalapú lakáshitelről beszélt (és 630 ezer forint-alapú lakáshitelt említett).

²⁹ Az 1 millió 225 ezer jelzálogalapú devizahitel-szerződés teljes hitelállománya 6300 md Ft. (Kormányportál)

³⁰ Persze, mivel jórészt swap-ügyletek álltak a devizaalapú hitelek mögött, a számítás ennél emiatt is jóval bonyolultabb.

<http://www.kormany.hu/hu/gyik/kormanyzati-intezkedesek-a-lakashitelesek-erdekeben>

Kovács Levente: Mi van a devizahitelek mögött? MN 2013. június 15.

Lóránt Károly: Hirdetés apró betűvel. MN 2013. június 27.

Lóránt Károly: A devizahitel pénzügyi spekuláció. MN 2013. szeptember 6.

Lóránt Károly: A devizaadósok hosszú menetelése. MN 2013. november 14.

MN 2013. szeptember 28.: Fellelégeztek a pénzintézetek.

MN 2013. december 23.: Nem ért véget az adósmentés. Interjú Matolcsy Györggyel és Róna Péterrel.

Origo 2008. 08. 01.: Morgan Stanley: Az erős frank miatt nem vásárolnak a magyarok.
<http://www.origo.hu/gazdasag/hirek/20110801-hat-szazalekpontos-kamatemelessel-er-fel-a-svajci-frank-erosodese.html>

Pénzcentrum: Nincs deviza a hitelek mögött? - itt a válasz! 2013.03.16. web.

Róna Péter: A hibás termék. MN 2013. augusztus 8.

Századvég Alapítvány: A devizahitelek rögzített végtörlesztéséről. MN 2011. szeptember 21.

Torba Tamás: Egy árnyaltabb kép a devizahitelekről. MN 2013. június 20.

Bp, 2014. január 4.

Kutyatársi üdvözléssel és békemancsot nyújtva mindazoknak, akik akadékoskodtak:

KK